

bam
bú

THEODOSIA

I ELS ULLS D'HORUS

Traducció d'Anna Llisteri

R. L. LAFEVERS

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA.

Títol original: *Theodosia and the Eyes of Horus*

© 2011, R. L. LaFevers, pel text
© 2023, Anna Llisterri, per la traducció
© 2011, Yoko Tanaka, per les il·lustracions
© 2023, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Mercè López
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-8343-934-0
Dipòsit legal: B-12997-2023
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió
d'aquest llibre prové de boscos
gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

CAPÍTOL I

EL GRAN AWI BUBU

23 de març de 1907

No suporto que em segueixin. I, especialment, no suporto que em segueixin una colla d'adults tocats de l'ala que juguen a ser ocultistes. Per desgràcia, avui els del Sol Negre havien sortit en ple. Havia localitzat el primer a High Street i, quan vaig arribar al teatre Alcazar, en portava dos més al darrere.

Vaig fer una mirada ràpida a la gent que s'esperava dispersa davant del teatre tronat i vaig veure que en Will l'Enganxós encara no havia arribat. Com que no sabia què més podia fer, em vaig posar a la cua de la taquilla i tot seguit vaig comprovar si els homes encara em seguien. Un estava repenjat a l'edifici de l'altra banda del carrer, i un altre s'entretenia recolzat en un fanal, fent veure que llegia el diari.

–Si no has de comprar una entrada, surt del mig –va fer una veu ronca.

En enretirar la mirada dels meus perseguidors, vaig descobrir que la taquillera em mirava de mala lluna. Mentre tenia

l'atenció en una altra banda, la cua havia anat avançant, i ara em tocava a mi.

–Perdoni –vaig di, i vaig posar una moneda al taulell.

La va agafar d'una revolada i va empènyer una entrada de paper verd cap a mi.

–El següent? –va cridar.

Quan em vaig apartar de la taquilla, encara no veia en Will per enlloc. Sense deixar d'estar alerta per si els del Sol Negre feien algun moviment inesperat, em vaig aventurar fins al cartell que hi havia enganxat a la paret de maons escrostonada.

PRESENTA

EL GRAN AWI BUBU!

DEMOSTRACIÓ

D'AUTÈNTICA MÀGIA EGÍPCIA

A la il·lustració sensacionalista s'hi veia un home amb roba tradicional egípcia despertant una mòmia.

Estava relativament segura que el que feia el Gran Awi Bubu no era pas màgia egípcia. El més probable era que fos un xarlatà que s'aprofitava de la fascinació dels londinencs per tot el que fos egipci.

No era que jo hi hagués tingut res a veure, almenys no intencionadament. Totes aquelles mòmies corrent per Londres no havien estat culpa meva, de fet. Com podia saber jo que existia una vara capaç de fer aixecar els morts? O que estaria amagada al soterrani del Museu d'Antiguitats i Llegendes? Li podria haver passat a qualsevol.

En Will l'Enganxós havia contribuït eficaçment a resoldre la situació i durant el procés havia après una mica més sobre

la meua relació única amb els artefactes del museu del pare. Una mica massa, segons el meu parer. Però no ho havia pogut evitar.

El que no sabia era que jo era l'única que podia notar les espantoses malediccions i la màgia negra que encara estaven adherides als artefactes. Ni l'autèntic abast dels meus coneixements sobre els rituals i les pràctiques de l'antic Egipte, que havia fet servir per eliminar les malediccions. Però havia vist part d'aquesta màgia en acció. I havia vist el que les persones sense escrúpols estaven disposades a fer per apoderar-se'n. De resultes d'això, ara en Will dedicava una gran part del temps a recórrer Londres a la recerca d'encara més màgia egípcia, decidit a demostrar que estava preparat, disposat i capacitat per enfrontar-se a les forces obscures que ens envoltaven.

I era per això que ara estava dreta davant del teatre Alcazar, amb una entrada ben aferrada a la mà, quan tothom ja havia entrat. Els del Sol Negre de l'altra banda del carrer (es feien dir escorpins, en honor a un antic mite egipci) semblava que també s'adonaven que la gent havia anat marxant. Ara que no hi havia ningú més a prop, un dels escorpins (en Gerton, crec) va decidir passar a l'acció. Es va apartar de l'edifici i es va disposar a travessar el carrer.

Amb en Will o sense, havia d'entrar. Quan em girava cap a la porta, vaig sentir el soroll d'una ensumada, forta i carregada d'humitat, procedent de darrere la taquilla. Em vaig animar. Només coneixia una persona capaç de transformar un nas ple de mocs en una targeta de visita: l'Ensums.

Em vaig afanyar a tombar la cantonada i gairebé vaig topar amb ell, un dels germans petits d'en Will. Anava vestit amb un jaqué cridaner de quadres escocesos que li anava tan gros que

gairebé l'arrossegava per terra. S'havia arromangat les mànigues amb unes quantes voltes, i em va mirar atentament des de sota d'un enorme bombí que s'aguantava a lloc gràcies a unes orelles força destacades.

–Fa tard –va dir.

–No és veritat. Fa segles que m'espero. On és, en Will?

–Ia és dintre. En a la sisena fila, al tros del mig, tocant al passadís. Diu que s'afanyi. La funció està a punt de començar.

–I tu no vens?

–Ens veiem a dintre –va dir, i va tornar a desaparèixer carrer avall.

Després de fer una última ullada en direcció a en Gerton, em vaig dirigir a la porta del teatre, vaig donar l'entrada a l'uixer i vaig passar a dins.

El vestíbul era buit i es podia sentir, fluixet, la música d'un piano desafinat. Vaig obrir la porta que donava a la sala; els llums ja estaven apagats. Vaig deixar que els ulls s'acostumessin a la foscor i em vaig treure un pes de sobre quan per fi vaig reconèixer en Will a la sisena fila. Era fàcil de localitzar, de fet, perquè no parava de girar-se a la butaca i mirar al seu voltant.

Buscant-me, sens dubte.

Em va veure i em va saludar amb la mà. Em vaig afanyar cap a la butaca buida del seu costat.

–Com és que ha trigat tant? –em va preguntar.

–M'he passat segles esperant a l'entrada –vaig dir–. On eres?

Abans que em pogués contestar, l'Ensums i un altre nen van aparèixer al passadís.

–Deixi'ns passar –va dir l'Ensums, amb una mica d'urgència.

Vaig apartar els genolls cap a un costat perquè es poguessin obrir pas per davant meu. El segon nen es va treure la gorra

de tweed mentre s'esmunyia pel meu costat i vaig reconèixer la cara prima i xuclada d'un altre germà d'en Will, en Rater. Havíem coincidit breument a bord del *Dreadnought* en un conjunt de circumstàncies força pertorbadores. Tot i això, em va saludar amb un gest del cap.

–Com heu entrat? –vaig xiuxiuejar a l'Ensums.

Va mirar en Will, que va evitar la meva mirada d'una manera que deia moltes coses.

–D'estranguis per una porta del costat, senyoreta. I, ara, mutis, que estan a punt de començar.

Just llavors, la música del piano va pujar de volum i ressonava més. Es va obrir el teló. Em vaig posar còmoda en aquella butaca amb la tapisseria desgastada i plena de bonys, decidida a passar-m'ho bé.

A l'escenari hi havia dues palmeres falses, una piràmide que semblava feta de paper maixé i mitja dotzena de torxes enceses. Un sarcòfag reposava al centre de l'escena. La música es va aturar, i al teatre es va fer tant de silenci que se sentia el lleu xiulet dels llums de gas. A poc a poc, la tapa del sarcòfag es va començar a obrir. Va caure cap al costat amb un cop sord, i després una figura es va alçar de les seves profunditats.

–El Gran Awi Bubu –va entonar una veu forta des d'un punt indeterminat fora de l'escenari– durà a terme extraordinàries proeses de màgia egípcia. És una màgia antiga i perillosa, i es recomana al públic que segueixi exactament les indicacions del mag per tal d'evitar possibles desgràcies.

El mag era un home sec i arrugat que certament semblava d'ascendència egípcia. Tenia el cap calb i tirant a gros. Unes ulleres de filferro s'aguantaven a sobre d'un nas aguilenc; el conjunt li donava un aire com de pollet molt vell. Portava una túnica de

lli blanc amb un coll de colors que s'assemblava vagament als vestits de l'antic Egipte.

Va anar cap a una cistella que hi havia a la part de davant de l'escenari. En Will em va donar un cop de colze a les costelles.

–Miri ara –va xiuxiuejar.

–Ja miro –vaig xiuxiuejar jo. Que potser es pensava que estava allà asseguda amb els ulls tancats?

L'Awí Bubu va treure dels plec de la túnica un instrument semblant a una flauta i es va posar a tocar una melodia estranya i insistent. A poc a poc, va seure davant de la cistella i va encreuar les cames. Després d'un altre moment de música, la tapa de la cistella es va començar a aixecar. Va oscil·lar suaument i després va caure cap al costat.

–Mantinguin tots un silenci absolut –ens va dir el presentador en veu baixa–. Qualsevol soroll inesperat podria ser un desastre.

Al cap d'un moment, una forma petita i fosca va aparèixer a la vora de la cistella. Va dubtar un moment, i després es va llançar cap enfora i va córrer cap al mag. Unes quantes formes més el van seguir. Escorpins: n'hi havia dotzenes. Em vaig esgarrijar mentre pujaven ràpidament per les cames de l'Awí Bubu i continuaven pel pit i pels braços. Un fins i tot se li va enfil·lar pel coll fins a dalt del cap calb, com un barret macabre. Mentre passava tot això, a banda de tocar la flauta, el mag no va moure ni un múscul.

Mentre el públic aguantava la respiració, hi va haver un rebombori al fons del teatre.

–Ei! Sense entrada no es pot passar.

Vaig estirar el coll i vaig veure dos homes molt tapats amb capes que avançaven pels passadissos, buscant entre les cares del teatre. Més escorpins! Però, aquests, de la variant humana.

Em vaig arrupir cap avall a la butaca, vaig agafar el barret de l'Ensums i me'l vaig tirar a sobre el cap, intentant no pensar en polls. Vaig aguantar la respiració, amb l'esperança que en Gerton i en Fell no em trobessin.

La música estranya va triar aquell moment per fer un últim repic i parar. Els dos escorpins humans es van aturar al passadís, cosa que va donar als uixers una oportunitat per atrapar-los. Mentre els acompanyaven fora del teatre, l'Awí Bubu va obrir els ulls i, amb una elegància sorprenent, es va posar dret, amb els escorpins encara enganxats. El públic va fer un crit ofegat.

Al meu costat, en Will es va estremir violentament.

–Quin fàstic que fa, aixons.

–Segur que hi ha gat amagat –li vaig contestar xiuxiuejant–. Els escorpins tenen un verí mortal. Potser els ha deixat a tots sense fibló.

En Will em va mirar un moment.

–Vostè sempre s'ha de carregar el suspens, senyoreta?

Abans que pogués contestar, vaig notar un colze a les costelles.

–Me pot tornar el barret, senyoreta?

–Perdona –vaig dir, i el vaig donar a l'Ensums.

–Sssss! –va fer algú darrere nostre.

Vaig arrufar les celles, però em vaig salvar de contestar quan va tornar a sonar la música, en forma de breus ratxes de *staccato*. Els escorpins van canviar de direcció i van començar a apartar-se lentament del mag. Però, en lloc de tornar a la cistella, van anar de pressa cap a la vora de l'escenari. Una dona va xisclar i el públic es va tirar enrere als seients.

–Ara silenci –ens va recordar el presentador–. No convé provocar les bestioles del mag.

Tot el públic va aguantar la respiració (jo inclosa) mentre els escorpins s'entretenien al caire de l'escenari. Finalment, van agitar per última vegada les pinces i van tornar tots en massa a la cistella.

El públic es va relaxar una mica quan el mag va anar a tancar bé els escorpins a la cistella. Abans que hagués acabat, es va sentir un cop fort procedent de dins de la piràmide. Després de dos cops més, alguna cosa es va obrir pas a través d'ella per sortir a l'escenari. Tots vam fer una exclamació de sorpresa quan va aparèixer una mòmia avançant feixugament. Vaig mirar de cua d'ull en Will, que tenia els ulls molt oberts i rodons com dues guinees. Francament, era molt clar que allò era un home embolicat amb benes; com es podia enganyar algú amb això? Si mai haguessin vist una mòmia de debò, no s'ho empassarien. Sobretot si haguessin tingut la mala sort de veure una mòmia de debò en moviment, com m'havia passat a mi. Vaig reprimir un calfred.

–Fa cangueli, oi, senyoreta? –va murmurar en Will, pensant erròniament que la meua esgarrifança tenia a veure amb la mòmia de l'escenari.

Com que no volia espantllar-li una bona estona, simplement vaig dir:

–Fascinant.

(*Fascinant* és una paraula preciosa: abasta tantes possibilitats!)

La mòmia es va estar una estoneta arrossegant els peus per l'escenari mentre el públic feia aaahs i ooohs. Llavors es va aturar, com si s'adonés per primera vegada que aquella gent era allà. A poc a poc i amb gran dramatisme, va avançar a batzegades cap al públic, com si tingués pensat sortir de l'escenari per estar enmig nostre.

–Sembla que l’Awi Bubu ha perdut el control de la mòmia –va dir el presentador, que semblava haver-se quedat sense alè–. De pressa, abans no sigui massa tard, tirin-li monedes! Les monedes són l’única cosa que la pot aturar.

Au, va, per l’amor de Déu. Però quina mena de muntatge era allò? Unes quantes monedes van caure amb desgana a l’escenari. De cua d’ull, vaig veure com en Will, en Rater i l’Ensums llançaven tots alguna cosa cap a la mòmia. Llavors em vaig començar a enfadar. En Will i els seus germans la ballaven magra, igual que la majoria de persones que hi havia en aquell teatre atrotinat de pega. Però com gosava la direcció xuclar-los uns diners que tant els costava guanyar?

Finalment, com si les monedes l’haguessin derrotat, la mòmia va retrocedir a l’interior de la piràmide. El públic es va tornar a posar còmode i jo em vaig bellugar a la cadira.

La intensitat de la llum de les torxes va minvar i dos tramoistes vestits d’esclaus egipcis van sortir ràpidament a l’escenari. Mentre posaven maons a terra, l’Awi Bubu va anar cap a una de les palmeres falses i va aixecar un disc de bronze que hi havia amagat al darrere.

–Per a la següent proesa màgica extraordinària de l’Awi Bubu, ens cal un voluntari del públic. Qui vol ser voluntari?

Com aquells ninots de joguina amb molla que salten de cop quan obres una capsula sorpresa, en Will, l’Ensums i en Rater es van aixecar d’un bot, estirant la mà enlaire com bojos. L’Awi Bubu va examinar atentament el públic abans d’açar un dit llarg i magre i assenyalar en Rater.

Aquest va fer un udol d’alegria i en Will i l’Ensums van gemegar, decebuts. Un uixer es va posar a l’extrem de la fila per acompanyar en Rater a l’escenari. Quan en Rater va ser allà,

l'Awí Bubu el va situar damunt dels maons, de bocaterrosa, i després va posar el recipient a terra, a tocar del cap. Un dels tramoistes va començar a cremar encens, i l'Awí Bubu va deixar caure unes quantes gotes d'una ampolleta al disc de bronze.

De sobte, ho vaig reconèixer i se'm va remoure tot. El Gran Awí Bubu estava recreant una antiga cerimònia oracular egípcia, ben bé la mateixa que Aloysius Trawley m'havia obligat a dur a terme feia molt poques setmanes! No sabia qui era aquell mag, però quedava clar que tenia coneixements de pràctiques autèntiques de l'antic Egipte. Cosa que el convertia en algú interessant.

–Allibera't de tots els pensaments –va indicar el mag a en Rater en veu baixa, fent cantarella–. Que la ment es converteixi en una pissarra en blanc per mitjà de la qual els déus es poden comunicar. –Tot seguit es va posar a recitar–: Horus, acudim al teu poder i la teva força. Obre els ulls d'aquesta criatura a la teva saviesa.

De cop, vaig seure més dreta a la butaca. Eren les paraules exactes que havia fet servir en Trawley. Podia ser que aquest Awí Bubu fos membre l'Orde Arcà del Sol Negre, la societat secreta d'en Trawley dedicada a l'ocultisme? Era per això que els homes d'en Trawley havien irromput tan còmodament al teatre?

Quan al teatre l'olor d'encens va començar a superar el tuf de ginebra, l'Awí Bubu va preguntar a en Rater:

–Com et dius?

–Rater.

–A què et dediques?

–A caçar rates. –De sobte, em vaig alegrar molt que no haguessin escollit en Will; s'hauria vist obligat a confessar que era un carterista davant de tota aquella gent que no estava per orgues.

–On vius?

–A Nottingham Court, a prop de Drury Lane.

El mag es va girar cap al públic i va dir:

–Qui voldria fer alguna pregunta a l'oracle?

Tot de mans van sortir disparades enlaire. Però com podia ser tan crèdula, la gent? Com podien no adonar-se que era una enganyifa? Però ningú no semblava sospitar res. Tots agitaven les mans enlaire, amb l'esperança que l'Awí Bubu els escollís.

–Farà aviat fortuna, mon pare? –va cridar un jove oficinista que agafava fort el barret amb la mà.

–No. Anirà a la presó per deutes abans no acabi l'any –va entonar en Rater amb veu inexpressiva.

Una dona es va aixecar d'un bot i va preguntar:

–Es posarà bo, el meu fill?

–Estarà fresc com una rosa dimarts vinent.

La dona va tancar els ulls, alleujada.

–Per quin cavall hauria d'apostar dissabte? –va cridar un home.

–Orgull del Matí –va dir en Rater. L'home (com la meitat dels ocupants del teatre) es va afanyar a gargotejar el nom en un tros de paper.

–Passaran més coses estranyes com el sarau de les mòmies? –va preguntar un vell, i la pregunta va fer que la resta de gent callés.

Hi va haver una pausa, i després:

–El Sol Negre s'alçarà en un cel vermell abans de caure a la terra, on una gran serp se l'empassarà.

Vaig ofegar una exclamació. Eren les paraules exactes que jo havia pronunciat per a en Trawley! Com ho podia saber, en Rater? L'Awí Bubu li havia passat d'amagat una nota? Les hi ha-

via dit a cau d'orella? Segur que això demostrava que el mag era un dels homes d'en Trawley.

–Ha arribat el moment de tornar a la Terra, fill meu –va dir amb delicadesa l'Awí Bubu.

En Rater va parpellejar, després es va posar dret com va poder i va semblar cohibit.

–Que podré fer màgia? –va preguntar.

–Ja has fet màgia –el va informar amb amabilitat l'Awí Bubu.

I a continuació va fer una reverència. El públic va aplaudir i en Rater es va posar vermell ben bé fins a les orelles. L'Awí Bubu va fer un gest en direcció a en Rater, i el públic va aplaudir encara més fort. Mentre en Rater tornava a la butaca, el mag va fer una última reverència i tot seguit es va tancar el teló.

La gent va començar a aixecar-se de les butaques i dirigir-se cap a les sortides, però hi havia un home que venia tot decidit pel passadís. D'una manera o altra, en Gerton havia superat el porter. Em vaig girar ràpidament cap a en Will.

–Creus que ens podries portar a darrere l'escenari? –li vaig preguntar–. M'agradaria conèixer aquest mag teu.

–És un gran què, oi, senyoreta? –va contestar, amb la cara il·luminada–. Ia li vai dir que no namés podia fer encàrrecs. Tinc nas per en aquestes coses, io.

–Ah, sí, és cert –vaig assentir–. Ens podem afanyar? –vaig preguntar, i vaig donar una altra ullada a en Gerton, que s'acostava.

–Segur que en Rater la pot fer passar en allà. Demanem-l'hi.

Vam anar cap a l'escenari i vam trobar en Rater just quan baixava els graons cap a la platea. Encara semblava una mica desconcertat i cohibit.

–De debò que hai fet màgia? –va preguntar.

–I tant, xaval! Has deixat anar un munt de coses estranyes.
–La cara menuda i xuclada d'en Rater es va il·luminar de satisfacció–. Creus que ens podries portar radere l'escenari? Tu saps per avont, oi, Rat?

–I tant –va dir en Rater, assentint amb el cap.

–Tu vegila la sortida, que no ens quedem tancats en aquí dintre abans d'acabar –va dir en Will a l'Ensums.

Després de fer una mirada ràpida al seu voltant, en Rater ens va guiar a en Will i a mi cap a una porteta a l'esquerra de l'escenari principal. Vaig mirar per damunt l'espatlla. En Gerton encara buscava entre les butaques, intentant trobar-me.

Gairebé com si hagués notat la mirada, va aixecar el cap i va mirar en la meva direcció.

Vaig passar a correu per la porta, amb l'esperança que no m'hagués vist.

CAPÍTOL 2

MÉS I MÉS CURIÓS

Era un lloc fosc i petit que feia olor de ratolins. Quan es va haver orientat, en Rater ens va portar per un seguit de passadissos plens de giragonses.

–Com és que sap tan bé on anar? –vaig preguntar a en Will.

–Ia havia treballat en aquí, senyoreta. Quan ets caçador de rates, arribes a conèixer per dintre molts llocs.

Les paraules d'en Will em van deixar molt intranquil·la. Em vaig arriscar a mirar darrere meu, amb por que ens seguissin rates gegants, però no vaig poder veure res en la penombra.

En Will es va aturar bruscament i, com que jo mirava enrere, hi vaig topar amb un «Buf!».

–Vegili, senyoreta. Ara n'hi ha gent a prop.

I era veritat, sentia veus i soroll de passos anant cap aquí i cap allà.

L'espai de darrere l'escenari era desorientador: una col·lecció de cambres petites i armaris que donaven a un passadís ple de revolts. Per complicar-ho encara més, el terra sencer s'inclinava

marcadament cap a la dreta. Una lleu olor de fum de pipa i suor de dies enrere flotava en l'aire.

En Rater es va acostar un dit als llavis i després va assenyalar una porta que estava una mica entreoberta.

–La taquilla està baixant molt –va dir una veu. Si no m'equivocava (i m'equivocava molt poques vegades) era la del presentador. Tenia la pronunciació idèntica i la mateixa qualitat oratòria.

–Hi ha dies millors que d'altres. –Aquesta veu era més suau i tenia un accent melodiós. Podia ser de l'Awí Bubu?– I les funcions de dia no s'omplen mai tant com les de nit.

–Poder. Però precisament per això tinc un foraster aquí, per fer pujar els beneficis. Si tu no pots, hi posaré algú altre.

–L'espectacle li ha donat molts beneficis durant tres setmanes.

–I ne vull tres més. Continua fent entrar diners, o tu i aquesta mòmia teva aneu de pet al carrer.

–No ho diu de debò.

Em vaig encongir, pensant que l'altre home es posaria a cridar que sí que ho deia de debò, i tant. En canvi, hi va haver una pausa llarga i després va tornar a parlar.

–Tens raó. No. Només intenta fer entrar més quartos que avui.

Abans que els tres que escoltàvem d'amagat poguéssim reaccionar, el presentador va sortir a tota velocitat de l'habitació petita, de dret cap a nosaltres.

Ens vam mirar, sorpresos i incapaços de reaccionar, fins que instintivament vaig dir:

–És aquí, el Gran Awí Bubu? –vaig preguntar amb veu d'emocionada–. Creu que ens deixaria parlar amb ell? –Vaig ajuntar les mans fingint adoració.

El presentador va semblar perplex un moment, i després va arronsar les espatlles.

–Canalla, m'és igual el que feu, sempre que d'aquí cinc minuts sigueu fora.

Ens va empènyer per passar pel costat nostre, i ens vam quedar amb la vista clavada a terra.

–Au, va –em va burxar en Will–. Ia n'ha sentit aquest paio. Namés tenim cinc minuts.

De sobte, em va agafar vergonya. Què li podia dir, al mag? «Ei, ha fet servir màgia egípcia de debò? Per casualitat és membre de l'Orde Arcà del Sol Negre?».

–Feu el favor d'entrar i no us entretingueu més a la porta –ens va cridar el mag.

Ens vam quedar tots parats, i després vam entrar a l'habitació arrossegant els peus com un ramadet de xais.

–Com ha sabut que érem en a fora, mestre? –va preguntar en Will, amb els ulls com unes taronges un altre cop. Si continuava així, encara li caurien del cap.

–Ens ha fet màgia egípcia de la seva? –va preguntar en Rater, il·lusionat.

–No ha estat gaire emocionant, em temo. He sentit que el regidor parlava amb vosaltres.

Mentre parlava, els ulls li van anar a parar a mi. Va parpellejar dues vegades i després va preguntar:

–En què la pot servir l'humil Awi Bubu?

–Òndima –va dir en Rater, sense fer cas de la pregunta de l'home. Tenia els ulls clavats en la figura embolicada amb roba que hi havia recolzada a la paret–. És la mòmia que surt a l'escenari?

Era tan evident que era falsa, que no vaig poder evitar un

esbufec. L'Awí Bubu va inclinar el cap de costat i em va observar atentament.

–No creu en les mòbies, senyoreta?

–És clar que sí, però en les de debò, no en les falses com aquesta. –Em vaig girar cap a en Rater–. De debò que és falsa. Ves-hi i toca-la. Amb el seu permís, és clar –vaig afegir a correuita.

L'Awí Bubu va fer que sí amb el cap, amb els ulls negres i lluents encara concentrats en mi.

–Naturalment.

En Will va agafar en Rater i el va apartar.

–No la tocarà pas, aquesta cosa. De cap manera, senyoreta. Li enganxaria una maledicció, segur. Vostè ho tindria de saber millor que dingú.

Vaig notar que la mirada de l'Awí Bubu s'aguditzava encara més.

–Però és que és just això, Will. Jo hi entenc més que la majoria de persones, i és evident que és falsa. Mira. –Vaig fer un sospir d'exasperació, em vaig apropar a la paret i vaig pressionar amb un dit la panxa de la figura embolicada (em negava a dir-ne mòbia).

Va grunyar, cosa que va donar un ensurt tan gran a en Will i en Rater que van fer un xiscle i es van tirar enrere d'un bot.

–Ho veieu? –els vaig dir–. Les mòbies de debò no grunyen. I no són toves com aquesta. És un home embolicat amb benes, tal com us he dit.

–Permeti'm que li presenti el meu ajudant, en Kimosiri –va dir l'Awí Bubu.

La figura alta va aixecar els braços i es va desembolicar el cap, per revelar una cara grossa i tosca, amb la pell colrada i els ulls negres i petits.

–Encantada de conèixer-lo.

Va inclinar solemnement el cap.

–Així doncs, la petita senyoreta és una escèptica? –va dir l’Awi Bubu–. M’agradaria saber com és que és tan experta en mòmies.

L’habitació es va escalfar una miqueta i durant un moment ben curt em van venir moltes ganes d’explicar-li fins a quin punt en sabia, de mòmies i màgia egípcia. En canvi, vaig dir:

–És curiós, senyor. Això és exactament el que volia preguntar-li. Alguns dels trucs que ha fet eren recreacions molt autèntiques d’antics rituals egipcis. Em preguntava com és que hi entén tant, d’aquestes coses.

–Ah, però jo he preguntat primer. Acordem un intercanvi d’informació?

–Molt bé –vaig contestar, amb la intenció de dir-li el mínim possible–. Els meus pares dirigeixen un museu que exposa peces egípcies. Com que hi passo molt de temps, he acabat aprenent unes quantes coses sobre l’antic Egipte. Ara li toca a vostè.

–Em temo que en el meu passat no hi ha res tan interessant com un museu. Només soc un exiliat del meu país, Egipte, com ha deduït correctament. Quan em vaig trobar sol en una terra estrangera sense mitjans de subsistència... Bé, la gent s’ha de guanyar la vida com pot.

Va fer una mirada carregada d’intenció a en Rater i en Will, i de sobte em va agafar por que d’una manera o altra sabés que en Will era, o havia estat, carterista. Llavors em vaig adonar que era una ximpleria. El més probable era que es referís a l’ofici d’en Rater.

–Quin dels meus trucs ha impressionat més la petita senyoreta? –Em va somriure, ensenyant una dent d’or–. És evident que el número de la mòmia no.

–Ah, no. –Per algun motiu, no tenia ganes d’explicar-li què era exactament el que m’havia alertat–. Ha estat el truc de l’oracle. El que ha fet amb en Rater.

–Ah. –Eren imaginacions meves o la cara se li havia relaxat una mica?

–De fet, li volia preguntar si per casualitat coneixia Aloysius Trawley. Li he vist fer aquest mateix truc.

–Per desgràcia, no conec aquest senyor Trawley, i estic desolat de saber que no soc el primer que fa aquest número a Londres. De tota manera, tinc curiositat per saber com és que la petita senyoreta sap tantes coses sobre rituals de l’antic Egipte.

Vaja. Aquest és el problema de fer preguntes. De vegades reveles més del que convé.

–Ja l’hi he dit, els meus pares dirigeixen un museu.

–Sí, però els museus normalment no ofereixen informació sobre els rituals que duïen a terme els sacerdots de l’antic Egipte.

Vaig fugir d’estudi.

–Això que ha fet dir a en Rater sobre el sol negre i el cel vermell ho fa dir a tots els seus voluntaris?

–Jo t’he dit que ho diguessis? –va preguntar l’Awi Bubu a en Rater.

En Rater va fer que no amb el cap.

El mag va obrir les mans als costats.

–Jo no he dit res que no hagin sentit vostè i la resta del públic. Aquestes paraules significaven res per a vostè?

–És clar que no –vaig mentir–. Només m’han semblat estranyes, i ja està.

–Exactament, quin museu dirigeixen els pares de la petita senyoreta? Potser hi podria fer una visita la pròxima vegada que m’enyori.

–El Museu Britànic. –La mentida em va sortir de la boca com un gripau amb ganes de saltar. Sorprès, en Will es va girar i em va mirar. Abans que poguessin venir més preguntes, vaig fer una reverència ràpida–. Moltes gràcies per deixar-nos xerrar amb vostè. Ha estat d'allò més agradable, però el director ens ha dit que només teníem cinc minuts i no el volem entretenir.

Vaig agafar en Will pel braç i vam anar cap a la porta, amb en Rater al darrere.

–Adeu-siau, petita senyoreta! Gràcies per l'honor de la seva visita. –La veu burleta de l'Awí Bubu ens va seguir pel passadís.

Mentre en Rater ens guiava cap a la sortida més pròxima, em vaig adonar que la conversa no m'havia aportat tanta informació com havia esperat. No tenia més remei que atribuir les semblances entre la predicció d'en Rater i la meua a la casualitat. L'únic problema era que les casualitats no em feien gaire gràcia.

Ens vam trobar amb l'Ensums i, quan vam ser fora, vaig tornar a preguntar a en Rater sobre el tema amb l'esperança que, ara que l'Awí Bubu no era enlloc, es veiés amb cor de dir-me la veritat.

–No, senyoreta. No m'ha xiuxiuejat re ni m'ha dat cap paperet.

–En Rater no podria lligir cap nota encara que l'Awí Bubu n'hi hagués passat una. No en sap.

–Oh. –Em vaig quedar sense saber què dir.

En Will va fer un gest als seus germans perquè tiressin endavant, i em va estirar cap a ell.

–Bé, què en pensa?

–De què?

–Del mag, esclar!

–Oh. Era fascinant.

–Així, no creu que demostra que tinc nas per a la màgia egípcia? No creu que podria tenir un futur en a la Germandat, i fer més que encàrrecs?

–I tant –vaig dir. Per desgràcia, no era decisió meva. Corresponia a Lord Wigmere, el cap de la Germandat dels Guardians Escollits.

–Llavontes, me recomanarà an en Wiggy quan el torni a veure, oi?

No sé per què, però no creia que a un grup d'homes dedicats a protegir el seu país de les influències de la màgia i les malediccions antigues els pogués importar ni un rave el teatre Alcazar o els mags de pa sucats amb oli. No obstant això, li vaig prometre que parlaria amb en Wigmere. Després, vaig deixar en Will amb els seus germans i em vaig posar a caminar cap al museu.

Els pensaments no em paraven de donar voltes, frenètics, intentant esbrinar qui era exactament l'Awí Bubu. Suposava que era possible que alguns rituals de l'antic Egipte fossin ben coneguts entre els egipcis. Però, ben mirat, aquesta era una de les coses que feien que l'arqueologia fos tan emocionant: desxifrava els secrets del passat, secrets que fins i tot els egipcis havien oblidat sobre la seva història, i per tant en realitat aquella explicació no acabava d'encaixar. Semblava més probable que simplement no volgués confessar que era membre del Sol Negre. O –vaig pensar, i els passos se'm van alentir– potser era un infiltrat de les Serps del Caos. Ells també en sabien força, de màgia egípcia. I es dedicaven a fer-la servir per sumir el nostre món en..., bé, el caos.

Quan vaig tombar la cantonada de Phoenix Road, vaig detectar un lleuger moviment a prop meu. Tenia un home darrere, caminant al meu ritme. Vaig pensar que era en Gerton, però no n'estava segura. En tot cas, no era una bona notícia.

Al cap de mitja illa de cases, un altre home va sortir de l'ombra d'un portal quan vaig passar. Vaig continuar amb la vista fixa davant meu i vaig fingir que no l'havia vist. Si no els feia cas, potser aconseguiria arribar al museu sense cap confrontació.

Tanmateix, quan en Basil Whiting, el lloctinent d'en Trawley, va sortir d'un carreró i es va repenjar en un fanal, barrant-me de manera eficaç aquella via de fugida, va quedar clar no tan sols que els escorpins m'havien trobat, sinó també que no em permetrien de cap manera fer veure el contrari.

CAPÍTOL 3

ESCORPINS DEIXATS ANAR

Vaja. Havia tingut l'esperança d'evitar durant més temps una altra trobada amb el mestre suprem de l'Orde Arcà del Sol Negre. Com ara tota la vida. De fet, era per això que en Will havia tardat tant a convèncer-me per anar a l'Alcazar a veure l'Awí Bubu: intentava evitar en Trawley. Estava com un llum de ganxo, convençut que jo era una reencarnació d'Isis i tenia poders místics. Per descomptat, tot això eren ximpleries, però havia agafat el costum desagradable d'endur-se'm quan anava pel carrer.

En Whiting es va apartar del fanal i va avançar tranquil·lament cap a mi. Va dubtar quan un carruatge negre va tombar la cantonada i després va passar pel nostre costat. Just quan començava a avançar un altre cop, el carruatge es va aturar de cop a frec de la vorera, tan sols uns passos davant d'en Whiting.

«Per favor, reforços no», vaig pensar. Tres homes adults contra una nena d'onze anys ja eren prou avantatge per a ells. Un moment. Coneixia aquell carruatge. Negre, sense cap senyal, lluent i sense la més mínima taca; pertanyia a la Germandat dels

Guardians Escollits. Es va obrir la porta i una cara cansada i familiar, amb un espès bigoti blanc i solemnes ulls blaus, em va mirar des de l'interior.

–Theodosia?

–Lord Wigmere! –La veu em va vibrar amb un lleuger sanglot d'alleujament, mentre m'afanyava cap al carruatge, mantenint-me ben lluny d'en Whiting.

–Però es pot saber què fas per aquest barri, criatura?

–He anat a un espectacle de màgia –li vaig explicar, mentre mirava amb anhel l'interior del carruatge.

–Vine, puja. No és un barri segur perquè una nena hi passegi tota sola. Sembla que el perill ja et troba prou fàcilment; no cal que agreugis tu el problema no anant amb compte.

–No és culpa meva, senyor. És veritat que els problemes tendeixen a seguir-me –vaig dir mentre pujava d'un salt al carruatge, m'asseia davant seu i em posava bé les faldilles per dissimular la tremolor de les mans. Havia anat de poc–. Gràcies, senyor.

Vaig pensar un moment si esmentar els escorpins que em seguïen, però no volia que em tornés a renyar. A més, no feia gaire m'havia dit que eren inofensius. Empipadors, però inofensius.

En Wigmere va picar al sostre amb el bastó i el carruatge va arrencar amb un sotrac. Tot i que anava vestit de manera impecable, amb levita i barret de copa, semblava més vell que l'última vegada que l'havia vist. Més ple de preocupacions.

–No hauria dit mai que t'interessaven l'il·lusionisme i els jocs de mans –va dir.

Tant per tant, ja l'hi podia dir tot.

–Ha estat per en Will, senyor. Havia localitzat un espectacle de màgia egípcia força sospitós i volia saber què n'opinava.

En Wigmere va esbufegar a sota el bigoti.

–Quin noi! No té ni idea de contra què ens enfrontem. Es pensa que ha anat a parar a un fulletó i està vivint una gran aventura.

–L'espectacle de màgia sí que era estrany, senyor.

–Bah!

–I en Will va ajudar extraordinàriament amb l'incident del *Dreadnought* –li vaig recordar–. No me'n podria haver sortit sense la seva ajuda.

–Tanmateix –va dir en Wigmore–, això no és cap joc, i no permetré que s'ho prengui com si ho fos. Hi ha massa coses en joc. Entre elles, la teva seguretat.

–Sí, senyor.

Bé, ho havia intentat.

–I parlant del *Dreadnought*... En Fagenbush t'ha donat les notícies sobre en Bollingsworth i els altres?

–No, senyor –vaig dir.

En Wigmore es va escurar la gola.

–Bé, la bona notícia és que els nostres metges del Nivell Sis han pogut estabilitzar en Bollingsworth. Caldrà temps, però es recuperarà de la maledicció que li va transmetre aquella corda teva.

–I llavors què li passarà?

–Llavors el tirarem a la presó més fosca i amagada que tinguem i llençarem la clau.

–I quina és la mala notícia? –He après que quan algú comença donant bones notícies, segur que tot seguit en venen de dolentes.

–Per desgràcia, no hem trobat ni rastre dels homes que van fugir del *Dreadnought*. La Germandat ha buscat pertot arreu, però ha estat inútil. Em temo que se'ns han escapat.

Em va caure l'ànima als peus.

–Estaria tan bé si per una vegada els poguessin tancar a tots –vaig dir.

–Hi estic d'acord. Però que rondin lliurement és un motiu més pel qual és molt important que vagis amb compte. En Will i tu sou criatures, i per això considero que soc encara més responsable de protegir-vos. Tinc tots els efectius que no són imprescindibles buscant les Serps del Caos. Tot i això, un dels seus agents podria seguir fàcilment en Will al vostre punt de trobada assignat i atrapar-vos a tots dos. És més important que mai que deixis de banda la teva antipatia per en Fagenbush i que comencis a seguir instruccions. I, parlant del tema, encara m'ha de fer arribar un informe.

Em vaig regirar, terriblement incòmoda.

–Bé, miri, senyor, és que de fet a ell no li agrada tractar amb mi.

–Ximpleries. Tractarà amb qui li indiqui que ha de tractar. A la Germandat no hi ha lloc per a les hostilitats personals, Theodosia. La nostra missió és massa crucial per a aquestes mesquineses. –Em va clavar els seus ulls blaus i penetrants, com si busqués un rastre d'egoisme o d'algun defecte.

–Sí, senyor –vaig murmurar, i em vaig alegrar de veure que ja arribàvem al Museu d'Antiguitats i Llegendes.

–Excel·lent –va assentir en Wigmere, i se li va relaxar la cara–. Llavors, espero rebre informes regulars dels teus progressos per mitjà d'en Fagenbush.

El carruatge va frenar i es va aturar davant del museu, però a l'altra banda del carrer. No convenia que ningú ens veiés a en Wigmere i a mi junts.

–Gràcies per portar-me, senyor.

–De res. I mira de no acostar-te a barris poc recomanables, d'acord?

–Sí, senyor.

Vaig baixar d'un salt del carruatge i vaig travessar el carrer. Tot i que estava molt agraïda que m'haguessin salvat dels del Sol Negre, em podria haver cridat l'atenció sense el sever recordatori que havia de treballar amb en Fagenbush. Tot i que no feia gaire havia descobert que era un dels Guardians Escollits (en què pensaven?), encara mirava de no estar per ell sempre que era possible.

Quan vaig tornar a ser al museu, vaig decidir anar a buscar els pares i veure si s'havien preguntat per on voltava. No eren a la sala d'estar privada de la família que tenim aquí al museu, ni tampoc a la sala de descans del personal. Com que els despatxos també eren buits, vaig pujar al taller del tercer pis. Em vaig aturar un moment a la porta per escoltar-los.

–No sé per què creus que no té remei –deia la mare–. Estic segura que podem apel·lar a en Maspero i aconseguir una revisió. És impossible que en Davis tingui l'última paraula sobre el tema.

Vaig posar les orelles en alerta. Parlaven de la seva feina a la Vall dels Reis.

–Tens més fe que jo en el funcionament del Servei d'Antiguitats del Caire, Henrietta. Dubto molt que ens ajudin.

–Però el descobriment va ser nostre... –va rondinar la mare, i després es va quedar en silenci.

La bona notícia era que no s'havien adonat que jo no hi era. La mala notícia era que, bé, no m'havien trobat a faltar. Abans la seva manca d'atenció em molestava, però havia après a ac-

ceptar-ho com una mena de sort. Em permetia ocupar-me de les meves coses sense haver de contestar tota mena de preguntes incòmodes.

I m'havia d'ocupar de força coses.

Hi havia almenys dues malediccions, possiblement tres, a baix a recepció. Les havia d'eliminar abans no s'inaugurés la nova exposició. No ens podíem arriscar a maleir incomptables visitants. No seria bo per al negoci!

Ara que tenia els pares localitzats, vaig anar a la meva cambreta del museu. De fet, era més aviat un armari gros, però a mi em feia sentir millor considerar-lo una habitació. Quan vaig ser a dins, em vaig treure l'abric i em vaig posar un davantal; tot seguit em vaig treure els guants de vestir i els vaig substituir per uns de més resistents. A continuació, vaig comprovar que encara portava tots tres amulets ben penjats al coll. Ja anava tan protegida com era possible. Vaig agafar de l'armari l'equip per eliminar malediccions i em vaig dirigir a la recepció.

Per sort, era diumenge, i per tant ni en Dolge ni en Sweeny, els dos empleats del museu, eren allà, de manera que tenia tota la zona de recepció per a mi sola. Em vaig posar a treballar de seguida.

Teníem una quantitat impressionant d'artefactes maleïts entre les antiguitats que la mare havia portat feia pocs mesos. No recordava haver-ne vist mai tants en un sol lot.

El primer objecte de la meva llista era un cistell de pedres negres tallades perquè semblessin grans de cereal. Havia descobert aquella maledicció per accident un dia que havia anat a la sala del personal per fer-me un entrepà de melmelada i havia trobat el pa ple de cuques. Quan el vaig mirar de prop, vaig veure que no eren cuques normals sinó escarabeus diminuts. Vaig seguir

la renglera prima que formaven fins a la zona de preparació de les exposicions. I ara! Ja era prou difícil trobar menjar per aquí amb els pares tan preocupats per la feina com estaven; no necessitava cap maledicció interferint en el poc que hi havia.

Aquesta maledicció en concret havia requerit un munt de recerca, i només havia trobat una maledicció semblant esmentada a *L'Egipte ocult: màgia, alquímia i esoterisme*, de T. R. Nectanebus. Vaig haver d'adaptar la recepta perquè fes el que necessitava.

Vaig deixar el maletí de roba i vaig buscar entre els materials fins que vaig trobar el morter i la mà, un saquet de terra i una caps de píndoles que l'àvia havia llençat a la galleda d'escombraries. L'ingredient principal de la recepta era la mel, perquè un dels principis de la màgia egípcia és que els dimonis detesten les coses que més ens agraden als humans, com ara els dolços. L'ús dels dolços era un mètode habitual d'expulsar els esperits demoníacs i la màgia negra.

Vaig abocar mel al morter, i després hi vaig afegir la mesura de terra. Vaig notar un pessigolleig al clatell, com si algú hi hagués bufat. Em vaig girar en rodó.

–Qui hi ha? –La veu em va tremolar i els pelets del clatell encara se m'eriçaven.

Encara que no pogués veure ningú, estava segura que m'observaven. Vaig mirar amb atenció els racons foscos de la sala, però no es va moure res.

Mentre els omòplats no paraven de picar-me, em vaig tapar el nas i vaig obrir la capseta. La recepta de Nectanebus tenia excrements d'oreneta, però no n'havia pogut trobar. Ara bé, hi havia una gran bandada de coloms que solia ajocar-se a prop del museu i n'havia rascat excrements a dins del pastiller. (Un mo-

tiu més pel qual és tan important portar guants resistents quan es fa màgia!)

Amb un trosset de bastó, vaig fer caure tots els excrements al morter, i després ho vaig moldre tot junt amb la mà de morter. Finalment, vaig agafar un tros de pa i el vaig esmicolar damunt de la barreja de mel i excrements. Nectanebus afirmava que la combinació de mel, molles de pa i excrements redirigiria els escarabeus en miniatura de la maledicció cap als excrements i no el pa. Confiava que anés així.

Vaig abocar les pedretes en forma de grans damunt la taula i vaig untar el fons del cistell amb la barreja, com deien les instruccions. Llavors vaig tornar a posar els grans al cistell, i ja va estar. Només havia d'esperar tres dies i la maledicció hauria desaparegut per sempre. Això, o la recepció faria una pudor tremenda.

Vaig notar un calfred a les espatlles i em vaig tornar a girar, pensant que potser el pare o la mare havien baixat a veure què feia. Però continuava sense haver-hi ningú, ni cap porta oberta que expliqués el corrent d'aire. Neguitosa, em vaig afanyar a portar el cistell de gra al lloc on era abans i després vaig posar els pots i saquets buits de nou a la bossa, però em vaig aturar quan vaig sentir un lleu soroll de fregadís.

Vaig parar bé l'orella. Havia vingut de l'angle nord-oest de la sala. Vaig mirar atentament les ombres. Allà hi havia alguna cosa fosca amagada. Va tornar a fer remor, i amb un gest ampli del braç vaig fer caure la resta de material del taulell a dins de la bossa.

Mentre anava cap a la porta, el soroll es va fer més fort. De cua d'ull, vaig veure que l'ombra es desenganxava del sostre i començava a lliscar cap a mi.

Vaig accelerar el pas i vaig fugir. Sens dubte, tenia més feina per fer.